

Svartis är försvunnen

Alla missionärsbarnen hade varit bortresta några dagar under påsken. En afrikan skulle i stället ge kaninerna mat under tiden. Det finns fyra kaniner i en stor bur på missionsstationen. Buren har inget tak, så till natten läggs kaninerna in i en mindre bur som har tak.

När barnen kom hem från sin resa var alla kaniner bortsprungna! Kaninerna hade också många gånger tidigare grävt hål i kanten av buren och rymt sin väg.

Nu sökte barnen hela kvällen och hela följande dag. Ganska snabbt hittade de två av kaninerna. Efter ännu mera letande på missionsstationen hittades också den tredje.

Också fast man hittar sin kanin är problemen inte slut. Har du försökt fånga en kanin på rymmen? Det är inte lätt. Det går bättre om man är fyra stycken så att man kan omringa kaninen. Sedan gäller det att vara snabb i vändningarna samtidigt som man måste vara tyst och smyga sig fram.

Men tiden gick och kaninen Svartis saknades fortfarande. En morgon då vi gick till skolan fick vi höra att folk hade hittat en död vit- och svartfläckig kanin på åkern nära missionsstationen. Den hade bitits ihjäl av en hund. Kanske det kunde vara Svartis? Vad skulle vi tro?

De fyra barnen ville inte tro att det var så hemskt. Alla bad till Gud att Svartis skulle hittas. Så en dag föreslog Irene att de skulle söka på ett ställe de inte tittat på förut. Det stället heter "pit" på engelska. En pit är en djup grop i marken, nästan som en brunn, men utan vatten. En pit använder man för det mesta till att kasta skräp i. Den grop som Irene tänkte på var inte så djup, för den var inte färdigt grävd än. Den var nog ändå ett par meter djup. För att man skulle kunna klättra upp och ner i den fanns det små hyllor inhuggna i väggen där man kunde sätta fötterna. Barnen sprang iväg till gropen. Vad såg de djupt därnere? Jo, Svartis! Levande! Han hade legat där någon dag redan, utan mat och vatten. Men han var vid liv! Tack Gud!

Nu måste ju någon ge sig av ner i djupet för att hämta upp Svartis. Irene klättrade ner, tog honom i famnen och började klättra upp. Ganska snart kunde hon räcka

Svartis till Hanna. Svartis var ju Hannas kanin. Nu var alla barnen lyckliga och glada igen och Svartis kanske mest glad av dem alla. Och alla visste nu att Gud hjälper.

När jag hörde om barnens strapatser tänkte jag på en berättelse i Bibeln som handlar om ett får som sprang bort och om den gode herden som gav sig iväg för att söka efter det.

Jesus är vår herde, vår skötare. Precis som Svartis kan du och jag ge oss ut på intressanta äventyr. Men det finns faror som lurar. Hundar eller mungos kan få syn på kaninen. För oss människor finns det andra faror. Den Onde vill lura oss bort från Jesus. Men då kommer Jesus själv och letar reda på oss. Och hos Honom är det allra bäst. Där ska vi stanna alltid. Han leder oss på rätta vägar här i världen. Hos Jesus är vi trygga.

Brita Jern